

Elias Lilius

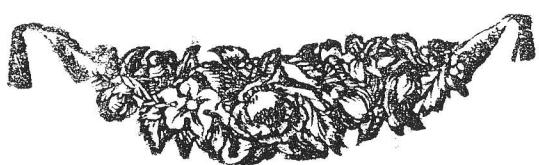
Affledshållning till

ånnu lefwande Syndare, då han för ett,
å sin ågta Hustru, begånget mord, genom
en väl förtjent Död, gifit, med Jesu hjelp,
fördri Dommen till Lifvet, 1820.

Gjunges som! O Jesu när jag vådan ställ.

Erigft i Malmö, den 1822.

1.

O! Mennissa, ebo du är,
Min svanesång betrakta,
Du denna Dödens kropp än här,
För Syndafall dia vänta.
O! väla jemt du stridande!
Din Frid beränt du Ljumme.

2.

Snart nalkas jag mitt lesnads sluss
Ansönt i Mandoms åren;
Ei hära Männerne mig ut,
Att syrkan uppå Våren;
Nei rätesslig döind; men ei fördömd;
Jag dödav; men blixt ei förglömde.
Af dråpne Lissens Söste.

3.

Ack minne af min brottslighet,
Om Jesum jag ej fånde;

Sörlskoflan hjertat Sönderflet
I diupet af elände
Eit vildjur stonar maken sin,
Jag, men'ska, drucken af Brånsvin,
Min äkta maka mördat.

4.

O Drinkare! En Bellahs Båd,
År Brånsvin, der voi segla,
Med svordom, slag, mord
hor och gack,
Åt helsvete. Dig speglar
I mig och till golgata gack
Der Jesus bitter galla drack
För Drinkare, Som Båttras.

5.

Med mig du mistal har Guds nåd,
Och Satans stål du bruklit;
Och genom Synd och öfverdåd
I Jesu sida stuckit;
Med mig bed också dag och natt,
Att du ue Satans måld försatt,
Må Lissens Barn förbussa.

6.

I Dio fulla Månars tid
 I Verld Sångbus sluten
 Har jag haft mången andlig strid;
 Men nu är hosen bruten,
 Hvarmed mig Satan fångslade;
 Hwem bröt den? Jo min Frälsare;
 Ty jag gråt och had honom,

7.

Vålsignad Du som medlet blef,
 Att mitt Guds råd så lärta,
 Att Jesus Satan ur mig dref
 Med Evangelii Lärja,
 Med docksam förbundet syss min själ
 Haas samlas för Immanuel,
 Ned Barnen, Gud din gisuit.

8.

Tag gär i sallig Hådansård,
 Att se te Eyston smärre,
 Sein från en ond, försörjt verld!
 Du fallat horre, o Herr!
 Gi oft de tvenne Bacu, du lät!

Gå hem till Dia, från all förfåt,
 Som foglen flyr ut saatan.

9.

Ta! må jag till frönlig fröjd
 Dia, Hustru! åter finna!
 Ack se från jälla Himplars höjd/
 Hur ångrens tårar rinnna.
 Förlåt mitt Brott! fly i min famu
 Försonas uti Jesu namn
 Så slijas voi ej mer!

10.

Men Verld, du ser här i mig en,
 Af dina fallna våtar,
 Som länge ro i sina ben,
 Ej ägt, och bittra tårar
 Deß dga flynt. På Nådens Dörr,
 Som ifrigt nu har klappat.

11.

Men Gud! som är så mild och god
 Mot ångersfulla alla,

Som uti Tron i Jesu blod,
Till Nådastolen falla;
Ei mig, den Fornämligaste
Bland alla, alla Syndare,
Vort från Ditt ansigt kasta!

12.

Ack männer, ware det er töft/
Må det Ee ock upplifsa
Att Jesus som oß återlöst
Vil mig sin nåd frist gissa.
Förglömmen då den sorg och blygd
Jog Er tillfogat och er bygd;
Er Själafrid ei glömmen!

13.

Varde I, Far och Mor, med sorg,
Nedfarandes i grävven?
Nej Tröstade, vid Stons borg
Nedfället wandringsstafvens;
Så ock, I System och min slägt
Så skola vi i Himmelst drägt,
Så återje hvarandra.

^{14.}
I tankan jag i hand Er tar,
Min assleds succ jag sänder/
Och genom Röda Hassvet far
Till Canans fälla stränder
Jag länge trrat överden kring
Uti mång, land på jordens ring,
Nu hemlandet jag söker.

15.

Farsval o förld! hvar är den töft/
Din vishet mig kan gissa;
Nej! Jesus har mig återlöst!
Det shall min Lösen bliissa.
Det ger mig lugn vid Vilans sten.
Sökt så i Jesu blod bli ren,
Saunt hopp först då du äger. —

16.

Siy Synden, Se hur det mig går.
Jag sprang; nu hejdar hojan;
Det hufvud ingen graf nu får,
Som framt ej böjs i lojan.
Den hand snart blir med blod
bessänkt,

Som Guds och Landsens lagar
Frånkt,
Som mäklans blod utgjutit.

17.

I tid gör båttring! Ejest smärt!
Att mer och mer du faller;
Och synndar hells med isrig fart
Inom det mörka galler!
Ack syndare, så fin, som gros;
Gör ej med båttring mer uppstos.
Din är ej morgondagen.

18.

Men Trogna siäl, och Jesu Vän!
Bed Gud för mig, som länder,
Att fållskap få af Ändans Män
Dit der jag sitt uppstånder
Tia Gud min & jät som Jesus vann
Då återlösningens blodet rann.
Kom Milde Herre Jesus, !!!
